

Лист Прелата (серпень 2015)

Прелат, перераховуючи серпневі літургійні свята, пов`язані з Марійним Роком, який зараз переживають вірні Опус Деї, розмірковує над роллю батьків щодо виховання почуттєвого аспекту в дітей.

16.08.2015

Любі мої, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Середина серпня освітлена урочистістю Успіння Пресвятої Богородиці. Окрім святкування слави, яку заслужила наша Матір своєю повною відповіддю на благодать Божу, це свято також є образом одного з блаженств, яке очікує нас, якщо ми відповідаємо з вірністю на християнське покликання.

«У той час, як Церква – нагадує нам II Ватиканський Собор – досягла в Діві Марії досконалість, через яку являє себе без плями і вади (Еф 5, 27), вірні християни продовжують боротьбу за зростання у святості, цілковито перемагаючи гріх, і тому підіймають очі до Марії, яка променіє прикладом для всієї спільноти вибраних».[1]

Місяць, який ми зараз розпочинаємо, містить у собі й інші згадки заступництва Діви

Марії, що переповнюють нас радістю. Завтра, 2 серпня, – спомин Марії Цариці ангелів. 5 числа, – річниця посвячення Базиліки Святої Марії Маджоре, під час якої згадуємо Божественне материнство нашої Володарки.

Нарешті 22 серпня

святкуватимемо коронування Пресвятої Діви Марії на Царицю неба і землі. І наступний день, 23 серпня, нам приносить річницю дня, в який святий Хосемарія почув у своїй душі заклик:

«Adeámus cum fidúcia ad thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur» – «Прийдімо з довірою до славного трону, Пресвятої Діви Марії, щоб з її допомогою досягти милосердя».

Ці дні запрошують нас розмірковувати над тим, що Бог приготував для нас вічний дім на небесах, де ми житимемо душою в прославленому тілі, після того, як

вірно пройдемо відведеній Богом
шлях для кожної людини,
пам'ятаючи про ті незліченні й
різноманітні стежки, якими
можна ступати дорогою, що веде
до вічної слави.

У більшості випадків Господь
кличе чоловіків і жінок
освячуватися через подружнє
життя; інші, теж численна
кількість осіб, отримують дар
целібату, яким служать Церкві та
всім душам «*indiviso corde*» – «із
серцем неподіленим» [2]. У будь-
якому випадку, в подружжі чи
целібаті, – завжди мова йде про
божественне покликання, заклик
Господа, звернений до кожної
окремої людини.

Починаючи з тридцятих років,
святий Хосемарія з повною
переконаністю проповідував цю
реальність. У той час покликання
до святості розумілось як явище,

досяжне лише для священиків або
богопосвячених людей. Проте наш
Отець наполягав у проповідях і
духовному керівництві з молоддю:
***«Ти смієшся, чуючи, як я кажу
тобі, що маєш покликання до
подружжя? – Однак, ти його
маєш, саме так, –
покликання»***[3].

Щоб змогти гарно виховати дітей,
необхідно надати їм відповідну
підготовку, щоб вони навчилися
вільно обирати шлях, що веде їх
до Бога, – і це є власне завданням
батьків. Завжди Церква
наполягала на тому, що батьки і
матері не повинні перекладати
цю відповідальність на інших
людей. Уже Пій XI засудив
«вторгнення натуралізму в освіту
– в таку делікатну сферу
виховання, як мораль та
чистота»[4]. У своєму
апостольському посланні святий
Іван Павло II, стверджує:

«Виховання до любові, яка розуміється як віддавання себе, є необхідною передумовою для батьківства (...). Стикаючись із культурою, яка на загал «баналізує» людську сексуальність, інтерпретуючи їй переживаючи її в обмежений і зубожілий спосіб, пов'язуючи її виключно з тілом та egoїстичною приємністю»[5], ті, хто являють собою голову сім'ї, мають серйозно замислитися над достоїнством людини, створеної на образ і подобу Божу.

У цьому контексті абсолютно необхідним є виховання чистоти, тому що вона є чеснотою, яка розвиває справжню зрілість особи та чинить її здатною шанувати й плекати «весільне значення» тіла. Ба більше, християнські батьки, розрізняючи знаки Божого покликання, присвячуватимуть особливу увагу й турботу

вихованню до незайманості чи
целібату як найвищої форми того
самовіддання, яке становить
справжнє значення людської
статевості.[6]

Звичайно, в деяких випадках
батьки і матері повинні будуть
порадитися з добре освіченими
особами, але ініціатива й
відповіальність завжди лежить
на них. Вони не мають ані
боятися, ані ніяковіти, коли
зустрічаються з цією темою.
Особливо звертаюся до вірних
помічників Справи, покликаних
до подружнього життя. З
надприроднім баченням та
батьківською любов'ю,
блізькістю, ви зможете
допомогти вашим дітям вирішити
ті проблеми, з якими вони
зустрічаються. Робіть це делікатно
і з молитовним супроводом.

Святий Хосемарія серйозно і з любов'ю радив батькам самим розмовляти з дітьми про зачинання життя, використовуючи доступні для розуміння приклади. Широкий горизонт відкривається і для тих подружніх пар, яким Бог не дарував дітей, щоб своїм прикладом і словом вони могли виступити на захист прекрасної чесноти чистоти.

Святий Хосемарія нагадував нам, що більшість чоловіків і жінок покликані Богом до подружнього життя. І в підготовці до цього кроку важливу роль відіграють заручини. Катехизис Католицької Церкви наголошує, що діти мають обов'язок і право вибирати свій фах і стан життя. Вони мають прийняти на себе цю нову відповіальність у довірливому зв'язку зі своїми батьками, в яких вони охоче проситимуть поради й

прислуховуватимуться до їхньої думки. Батьки мають остерігатися, щоб не примушувати своїх дітей у виборі фаху чи супутника життя. Цей обов'язок стриманості не забороняє, а навпаки зобов'язує допомагати їм мудрою порадою, передусім тоді, коли діти мають намір заснувати сім'ю.^[7]

Наш Засновник радив, щоб період заручин не затягувався надто довго: логічно мати необхідний час, аби пізнати краще одне одного й переконатися в присутності любові в парі, що з часом ще більше зростатиме. А тим часом потрібно вміти стримуватися, володіти собою, дотримуючись вимог Божого закону.

На жаль, у цій сфері також набули поширення помилкові ідеї та хибна поведінка, які виступають

проти природнього і Божого закону. Папа Франциск на загальній аудієнції наголосив на декількох пунктах традиційного вчення Церкви. Серед інших моментів Папа нагадав, що «**із союзом любові між чоловіком та жінкою, союзом на все життя, не можна імпровізувати, його не створюють з одного дня на другий. Не існує експрес-подружжя, над любов'ю потрібно працювати, потрібно пройти певний шлях. Цього союзу між чоловіком та жінкою слід навчитися і необхідно вдосконалювати його».[8] Далі в дусі реалізму Папа додає: «**Той, хто бажає отримати все й відразу, так само швидко й відразу від усього відмовляється за перших же труднощів (або за першої ж нагоди)»[9].****

Якщо батьки уважно стежать за фізичним і духовним розвитком

дітей, вони зможуть легко розпізнати час, коли їхні діти потребуватимуть поради чи підказки. І водночас зможуть прийняти прекрасне покликання деяких із них до служіння Богу і всім душам в апостольському целібаті. Коли батьки лякаються цих обставин і необґрунтовано чинять опір такому вибору, вони виявляють таким чином, що дух Ісуса Христа не глибоко увійшов у їхні душі, що їхнє християнство занадто поверхневе. Якщо те, що ними рухає є непримиренною позицією, природнім для них виявляється розглядати це питання в присутності Бога, щоб бути спроможними змінити свою повіденку. Я гадаю, що тільки ті люди, які здатні любити шлях целібату, вміють по-справжньому зрозуміти велич чистого подружжя.

Повертаюсь до перших рядків цього листа. Святий Хосемарія з волі Божої був вісником покликання до святості в будь-якому стані. Він часто повторював, що благословляє подружню любов двома руками священика, *«тому що подружня пара є міністром і матерією Таїнства Подружжя (...).»* І одночасно повторював, що *«ті, хто йдуть шляхом апостольського целібату, не є холостяками, які не розуміють і не цінують любові. Навпаки, їхнє життя пояснюється реальністю Божественної Любові. Мені подобається писати слово «Любов» з великої літери, адже саме вона є есенцією християнського покликання.*

Не існує протиріччя між шануванням і цінуванням подружнього покликання і

розумінням вищого покликання до целібату «propter Regnum Coelorum» – «заради Царства Небесного» (Мт 19, 12). Я вважаю, що кожен християнин – якщо він намагається прийняти і любити вчення Церкви і якщо намагається пізнати, прийняти й любити своє особисте покликання – чудово розуміє, що ці дві речі є сумісними. Це означає мати віру і жити вірою (...).

Тому християнин, який прагне освячуватися в подружньому житті й усвідомлює велич свого покликання, природньо відчуває особливе шанування і глибоку любов до тих, хто покликаний до апостольського целібату. І якщо один з його дітей за благодаттю Божою стає на цей шлях, – він щиро радіє цьому. І таким чином, ще більше любить своє покликання

*до подружжя, яке дозволило
йому віддати Ісусу Христу плід
людської любові - велику любов
до всіх, як тих, хто живе в
безшлюбності, так і до
одружених».*[10]

У найближче 15 серпня обновимо, як і в попередні роки, посвячення Опус Деї Пресвятому Серцю Марії, яке наш Отець уперше здійснив у Святому Домі в Лорето в 1951 році. Я заохочую вас багато разів повторювати молитовне звертання, яке він нам тоді радив: «*Cor Maríæ dulcissimum,
iter para tutum!*», просячи Марію, щоб вона для всіх нас підготувала надійний шлях: як для тих, хто отримав покликання до подружнього життя, так і для тих, хто йде за Ісусом Христом дорогою апостольського покликання.

Декілька днів тому, мені трапилася нагода наблизитися до

Лурда, і в уяві я відвідав усі
Санктуарії, посвячені нашій
Матері, супроводжуючи вас по
всіх місцях, куди б ви не йшли. Не
припиняйте приєднуватися до
моєї молитви за Папу, до моїх
намірів за найближчий Синод
сім'ї. Декілька днів тому кілька
людей, що не є членами Справи,
зазначили, що в Опус Деї ми
сильно любимо Богородицю. Вони
мають рацію. І ми, кожен з нас,
повинні намагатися любити її ще
більше.

З усією любов'ю вас благословляє
ваш Отець

Хав'єр.

Памплона, 1 серпня 2015.

[1] Concilio Vaticano II. Const. dogm. «Lumen gentium». – N. 65.

[2] Kop 7, 32-34.

[3] San Josemaría. Camino. – N. 27.

[4] Pío XI. Litt. enc. «Divini illius Magistri», 31-XII-1929. – N. 49.

[5] Familiaris consortio.

Апостольське повчання Святішого Отця Івана Павла II. – № 37.

[6] Там само.

[7] Катехизис Католицької Церкви. – № 2230.

[8] Papa Francisco. Discurso en la audiencia general, 27-V-2015.

[9] Там само.

[10] San Josemaría. Conversaciones. – N. 92.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-serpen-2015/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-serpen-2015/)
(06.08.2025)